

iTEACH: EXPERIENȚE DIDACTICE

ISSN 2247 – 966X

Nr. 48 / AUGUST 2015

48

Cartea – inamic sau prieten? | de TEODOR FEREZAN

Povestea – o soluție terapeutică

| de ELIZA-CORINA DAN & LUCIANA-DENISA TRĂISTARU

Pictura în învățământul primar, de la imaginație la realizare

| de ADELA-GABRIELA MURESAN

Aspecte interdisciplinare în proiectarea și realizarea activităților didactice în
ora de arte plastice în mai multe limbi străine

| de RUXANDRA BREBEANU

Jocul didactic la ora de limbă franceză | de CORNELIA COSMA

Homo ludens și predarea-învățarea poeziei în învățământul preuniversitar

| de ANA-MARIA ZĂLOAGĂ

Predarea limbii engleze, între abordări clasice și moderne

| de CRISTINA BUDEANU

Creativitatea managerială – premisă a implementării inovației în educație:
învățământul preșcolar | de MARIA TRĂISTARU

Metodologia învățării experiențiale în educația adulților

| de DAN-DUMITRU MOLDOVAN

Utilizarea platformelor de tip web 2.0 pentru dezvoltarea profesională

| de DELIA MUSTACA

Editor: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație

Online: www.iteach.ro/experiencedidactice

Partener: Institutul de Științe ale Educației

Revista "iTeach: Experiențe didactice" își propune să promoveze aspectele practice ale predării, învățării și evaluării școlare prin aducerea în prim plan a experiențelor concrete ale cadrelor didactice. Constituie un canal de comunicare și de informare în cadrul comunității cadrelor didactice înscrise pe platforma iTeach.

Descriere prin cuvinte cheie:

didactică aplicată, practică pedagogică, situații educative, experiențe didactice

iTEACH: EXPERIENȚE DIDACTICE

Cod de identificare ISSN / înregistrarea Bibliotecii Naționale a României:

iTeach: Experiențe didactice (online) = ISSN 2247 – 966X

ISSN – L = 2247 – 966X

EDITOR: **TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație**

www.tehne.ro

REDACȚIA:

Str. Dr. Louis Pasteur 54

București 050536

COLECTIV DE REDACȚIE

dr. Olimpius ISTRATE (Universitatea din București, Departamentul pentru Formarea Profesorilor)

Oana GHEORGHE (Institutul de Științe ale Educației)

Irina VASILESCU (Școala Nr. 195 București)

dr. Simona VELEA (Institutul de Științe ale Educației)

Alexandra BUNICA (TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație)

Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)

dr. Simona GĂBUREANU (Universitatea Politehnica București, Catedra pentru Pregătirea Personalului Didactic)

dr. Ema FĂCIU (Universitatea "Vasile Alecsandri" din Bacău, Școala doctorală; Casa Corpului Didactic "Grigore Tăbăcaru" Bacău)

E-MAIL: echipa@iteach.ro

PAGINA REVISTEI:

www.iteach.ro/experientedidactice

Cartea – inamic sau prieten?

De **Teodor Ferezan**

Ce rol ocupă lectura în viața tinerilor noștri? În ce măsură și cum școala poate stimula interesul pentru cititul cărților? Aproape toți profesorii de limbă și literatură și-au pus sau își pun aceste întrebări. În articolul pe care îl propun, am încercat să identific unele cauze pentru care elevii se feresc de lectură și să propun câteva soluții pentru rezolvarea acestui „conflict”.

De-a lungul timpului au fost date diferite definiții pentru actul de lectură. Cu siguranță este cunoscută definiția pe care o dădea Miron Costin. El scria „nu este alta mai frumoasă și mai cu folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților”. În Dicționarul de științe ale limbii, găsim următoarea definiție: *„În mod general, se înțelege prin lectură procesul recunoașterii grafemelor sau literelor și transformarea lui într-un semnificant textual; aceasta înseamnă atribuirea unui semnificat și realizarea unui proces de semioză”*.

Școala este locul în care se formează primele strategii de abordare a unui text, de la însușirea literelor alfabetului până la deprinderile elementare și apoi avansate de lectură și de aceea rolul pe care ea, școala, prin intermediul orelor de limba română îl joacă este vital.

Observăm, însă, că în foarte multe cazuri elevii refuză să citească. Acest lucru poate fi parțial justificat și explicat ca un efect pe care îl are contactul lor cu diferite gadgeturi (televizoare, telefoane, tablete) care, prin imaginile dinamice și colorate sau prin programele interactive, le captează mai ușor atenția, iar materialul prezentat este mai ușor de „digerat”. Spre deosebire de acestea, lectura unei cărți presupune un nivel de activitate intelectuală superior și o implicare emoțională/afectivă mult mai mare.

Și în acest context apare întrebarea firească: ce poate face școala alături de părinți pentru a stimula interesul copiilor și al tinerilor pentru lectură și cum poate fi valorificat potențialul creativ înăscut al copiilor.

Un răspuns care să ducă la rezultate imediate e greu de dat pentru că există o serie de probleme ce trebuie avute în vedere.

În primul rând, lăsând la o parte lipsa de pasiune (ca să nu zicem dezinteresul) pentru carte, trebuie avut în vedere programul încărcat al elevilor. Vorbim aici și de o plajă orară aglomerată, înțesată de discipline opționale, dar și de o programă școlară plină cu lucruri inutile. Este greu pentru un tânăr ca undeva între orele de școală, de meditații, teme și copilăria sa care nu trebuie nici ea uitată și cu atât mai puțin neglijată să găsească timp pentru a se delecta cu o carte. Cu atât mai mult nu va găsi lectura un loc în sufletul lui cu cât aceasta se regăsește în programa școlară și, deci, pentru el, o activitate care ar trebui să-l elibereze și să-l încante, cartea va fi doar un al element care îl va purta încă o dată în spațiul școlii de care tocmai încerca să se rupă.

În al doilea rând, încercarea unora dintre profesori de a stimula elevii să citească prin administrarea unor teste detaliate de lectură este cel mai adesea un eșec pe lungă durată și aceasta deoarece se ajunge la o și mai mare îndepărtare de arte

literaturii și creează dezgust, repulsie. Opera literară încetează să mai fie ceea ce este, adică artă, literatură, un mijloc de delectare, ea devenind un simplu inventar de date și fapte pe care elevul trebuie să le rețină și să le redea cât mai fidel cu putință. Oare câți dintre noi reținem cu o mare acuratețe toate aceste informații!?

În al treilea rând, trebuie luat în calcul și fenomenul tot mai răspândit al analfabetismului funcțional care se referă la incapacitatea unei persoane de a înțelege total sau parțial textul pe care tocmai l-a citit. Organizația pentru Cooperare Economică și Dezvoltare oferă pe site-ul său următoarea definiție: „O persoană este analfabetă funcțional când nu se poate implica în toate activitățile în care alfabetizarea este necesară pentru buna funcționare a grupului și a comunității sale și care să-i permită să continue să citească, să scrie și să calculeze pe cont propriu pentru dezvoltarea personală și a comunității în care trăiește”.

Și atunci ne vom întreba ce soluții avem? La ce metode poate apela un profesor pentru a remedia, pe cât posibil, problemele pe care le identifică?

Am putea propune mai multe soluții în a crea o apropiere dintre carte și tineri. O primă soluție ar fi recomandare unor cărți care să rețină atenția tânărului cititor. Așa cum generațiile se schimbă, tot așa și gusturile devin altele. Poate că o „romantă cu parfum” din vremea părinților nu mai prezintă interes pentru generația actuală, atrasă, cum e firească, de tehnică și viteză. Dar un roman polițist sau un roman SF cu siguranță captează atenția unui cititor tânăr. Deși conținutul acestor cărți nu se regăsește în programa școlară, profesorul nu trebuie să descurajeze lectura acestora, ba din contră, el trebuie să o încurajeze și, eventual, să o dirijeze și să se asigure că elevul înțelege textul citit.

O altă soluție, mai comercială, este editarea unor volume din operele consacrate ale literaturii române și universale, adaptate pentru diferite tipuri de lectori: începător, mediu, avansat și expert. Modelul acesta de abordare a lecturii se aplica deja în multe țări deoarece este evident faptul că pentru un cititor comun, cuvintele vechi, cuvintele regionale sau colocvialismele (care, este adevărat, dau deseori savoare textului) reprezintă o piedică în înțelegerea mesajului cărții și în dezvoltarea deprinderilor de lucru cu textul (literar). De aceea, în primele etape s-ar putea folosi cu succes asemenea texte simplificate.

O salvare poate veni și din „aerisirea” programei de limba și literatură română. Altfel spus: mai puține texte și mai multe ore pentru același text. Lectura trebuie să fie urmată de exerciții cu caracter creator care să stimuleze fantezia micilor cititori: dramatizarea, vizionarea de filme, excursii tematice, ateliere de creație, realizarea de benzi desenate. Am rămâne surprinși să constatăm viziunea originală, inocentă și totalmente neașteptată pe care un copil o oferă asupra unui text literar.

În acest fel putem face ca o carte să devină din inamicul public numărul unu, prietenul de nădejde al elevilor noștri.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://iteach.ro/experiencedidactice/cartea-inamic-sau-prieten>)

Povestea – o soluție terapeutică

De **Eliza-Corina Dan**

Povestea, ca specie literară, este acea operă literară, acea narațiune în care sunt prezentate întâmplări, fapte, într-o anumită ordine; prezența acțiunii și a personajelor este absolut necesară. Succesiunea evenimentelor, a acțiunilor, a episoadelor narațiunii are la bază povestitorul sau naratorul, personajele care participă la acțiune și acțiunea sau desfășurarea întâmplărilor într-o anumită ordine, rezultând întregul. Acest fapt are drept consecință un mesaj care poate fi transmis și valorificat de grupul țintă. Din ce am constatat în relația cu elevii noștri la clasă, obiectivul poveștilor pare a fi acela de a păcăli subiectul, elevul, prin valorificare soluțiilor posibile la nivelul inconștientului. Elevii noștri — și oamenii, în general — au nevoie de povești. De ce?

Pentru a se regăsi, pentru a refula, pentru a se autocompensa, pentru a învăța cum să-și rezolve problemele din viața reală. Confruntarea cu probleme noi determină necesitatea unor instrumente pentru a depăși dificultățile. Povestea se conturează, astfel, într-un instrument important care aduce în prim-plan emoții și sentimente ascunse în inconștient: angoase, frici, dorințe, obsesii, culpabilități, invidii, întrebări la care nu am găsit răspunsuri. Una dintre funcțiile poveștilor este aceea de a sprijini „ascultătorul”, elevul, în cazul de față, să împace emoțiile personale cu cerințele realității externe și cu regulile societății.

Povestea în sine nu se poate explica, poate fi doar rezumată; povestea nu oferă soluții directe, nu trasează, nu jalonează un parcurs existențial temporar; povestea poate fi înțeleasă de cel ce o înțelege. În acest sens, elevul își alege povestea de care s-a apropiat cel mai mult, cu personajul care l-a atras în mod deosebit. În situația în care elevul nu are o anumită poveste, acesta poate să o „scrie” singur. În acest ultim caz, amintirea amintirea, trecutul joacă un rol esențial.

Iată un exemplu de poveste cu rol terapeutic.

„Într-o dimineață, în timp ce se îndrepta spre școală, Ionel se gândea la jucăria preferată, pe care însă nu o putea avea, întrucât părinții săi erau săraci și nu își permiteau cumpărături în plus față de ceea ce era imperios necesar. Ajuns în clasă, Ionel se așeză în bancă și își scoase din ghizdan cărțile și caietele necesare la prima oră. Vine doamna învățătoare... Înainte de a începe lecția, doamna le comunică elevilor faptul că s-a gândit să organizeze un concurs care să aibă drept premiu... un trenuleț, de jucărie bineînțeles. Jucăria preferată a lui Ionel. Va fi premiat elevul care, la sfârșitul lunii, va avea cele mai multe puncte acumulate. Punctele se puteau aduna pe baza seriozității, a perseverenței, a conștiinciozității și a sociabilității elevilor. Așadar, cei care își realizau temele în fiecare zi, învățau lecțiile,

ascultau cu atenție ceea ce se spunea în clasă, își respectau colegii, nu răspundeau néintrebați, erau politicoși, se jucau la momentul potrivit etc. primeau punctulețe notate într-un catalog special – Catalogul trenulețului. De asemenea, cel care va fi desemnat câștigător va fi prezentat în fața tuturor elevilor școlii ca fiind un elev-model și va primi o diplomă de excelență. — Asta este șansa mea, își spune Ionel. Ajuns acasă, lasă telefonul și tableta deoparte, își scrie cu multă conștiinciozitate temele, învață cât poate de bine lecțiile pentru a doua zi și merge să își ajute mama la bucătărie. Ce surpriză, își spune mama! A doua zi, la școală, ridică mâna să prezinte tema, se înscrie la răspuns, ascultă cu atenție ce spune doamna învățătoare, nu vorbește néintrebat. În pauze se joacă împreună cu ceilalți colegi. De ce? Gândul îi era numai la trenuleț. Ce mult își dorea să fie el cel care va fi desemnat câștigător! Timpul trece și, iată, finalul lunii a sosit. Câștigătorul este... Ionel, spune doamna învățătoare în fața tuturor elevilor adunați la careu. Îi este înmănată diploma, primește multe aplauze și ... cutia cu trenulețul mult visat. Ionel plânge de bucurie. Nu-i vine să creadă că el este câștigătorul. Acasă merge și îi spune mamei totul. Mama îl felicită și îl încurajează să continue să fie un elev și un băiat-model. Așa va reuși să devină CINEVA în societate.”

Povestea de mai sus a funcționat foarte bine pentru elevii noștri care aveau probleme cu stima de sine, cu lipsa încrederii în propriile forțe. Nevoia lor de a-și exterioriza emoțiile, de a cunoaște lumea exterioară și de a se autocunoaște, de a relaționa cu cei din jur. Din partea noastră este nevoie de răbdare și de optimism, întrucât, am remarcat transferul de stare emoțională de la mine, în calitate de cadru didactic, la elev.

De asemenea, povestea de mai sus funcționează ca un punct de plecare în abordarea elevului atunci când acestuia îi este greu să vorbească despre sentimentele sale.

Exteriorizarea emoțională este importantă atât pentru propria dezvoltare interioară, cât și pentru deprinderea unor deprinderi de relaționare cu sine și cu ceilalți. Deoarece copiii întâmpină dificultăți de comunicare în cadrul propriei familii, este nevoie ca, în cadrul orelor de limba română sau de dezvoltare personală să identificăm metode de relaționare cu elevii, facilitând autocunoașterea, automotivarea, autoexprimarea fără complexe. Pentru o stare de bine fizică și psihică, elevii trebuie cunoscuți, apreciați, înțeleși, acceptați, prin terapie cu ajutorul poveștilor, ținând cont de unicitatea fiecăruia.

Așadar, se recomandă încurajarea copiilor atunci când se începe terapia prin poveste. Motivația trebuie să fie explicată, astfel încât problema poveștii să fie corect înțeleasă de la început. Acceptarea și respectul să fie reciproce.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://iteach.ro/experiencedidactice/povestea-solutie-terapeutica>)

Pictura în învățământul primar, de la imaginație la realizare

De **Adela-Gabriela Muresan**

Articolul prezintă rolul pe care îl are pictura în dezvoltarea personalității școlarului mic prin realizarea unor teme simple, dar care să exprime sentimente și trăiri proprii ale copilului, care sunt observate și valorificate. Se pornește de la premisa că fiecare copil e unic și exprimă ceva deosebit, mai exact se exprimă prin limbaj simplu, codificat. Varietatea temelor și a tehnicilor propuse a fi utilizate în arta picturii sunt în măsură să dezvolte creativitatea micilor școlari și să le ofere o lume în care ei se simt importanți.

În cadrul schemei orare la nivelul fiecărei clase din ciclul primar, se regăsește o oră de educație plastică. Este un prilej pentru copii de a exprima sentimente, gânduri, emoții, de a combina culori și de a descoperi lumea frumosului estetic. Creația artistică-plastică realizează o legătură constructivă între realitate și imaginație, între concret și fantastic, iar în același timp dezvoltă capacitatea de analiză, evaluare și autoevaluare a unor compoziții.

În cadrul orelor de pictură, micii școlari participă la activități care favorizează continuitatea și schimbul de idei, de impresii în socializarea și experimentarea artistică, prin manifestări comune. Ei pot fi antrenați într-un demers autentic care să stimuleze creativitatea, exprimarea colectivă-rezultatul unei expresii individuale proiectate în grup, prin care se concretizează proiectul inițial. De exemplu, o frescă murală decorativă pentru curtea de joacă.

Ca obiective propuse: precizarea utilității proiectului și a interesul artistic al activității; evidențierea rolului și statutului fiecărui elev membru activ în grup sau responsabil al grupului); exprimarea gustului estetic și a propriei viziuni asupra lucrurilor și a personajelor ce urmează a fi pictate; integrarea în cadrul grupului a fiecărui elev, acceptând opiniile și părerile critice constructive.

În ce privește aplicarea, realizarea practică nu este posibilă decât după reflectarea în comun asupra temei alese. De pildă, personajele din desenele animate. Pentru concretizarea acestei teme, copiii se documentează, citesc povești, vizionează filme în grupuri mari de interes, povestesc între ei, surprind acele detalii care i-au marcat în mod pozitiv, exprimă păreri proprii despre personaje, se identifică chiar cu unele dintre ele, cu alte cuvinte devin ei eroi de film animat. Apoi, în grup, își aleg culorile dominante pe care le vor folosi, stabilesc modul de organizare a desenului în spațiul dat de pictat. Pentru realizarea acestui proiect, sunt necesare: să se organizeze transportul materialelor necesare pentru pictat (culori, pensule); repartizarea atribuțiilor; armonia culorilor, folosirea motivelor și personajelor care vor apărea pe frescă; activitatea colectivă, fără a se deranja unii pe alții; protecția lucrării, ținând la distanță pe curioși sau nerăbdători care nu așteaptă să se usuce culorile; informarea celorlalți copii pentru a-i face să se simtă responsabili și pentru a le insufla respectul reciproc; evocarea mentală a unei lumi reale într-o atmosferă feerică, realizând o legătură între imaginar

și capacitatea de exprimare.

În etapa de evaluare-validare, transcrierea emoțiilor permite deblocarea anumitor inhibiții. Schimbarea unor replici verbale și numeroase ocazii și tipuri de comunicare puntează pozitiv desfășurarea activității. Elevii pot prezenta cu bucurie și nostalgie povești, întâmplări hazlii, spectacole de marionete cu scenariu, personaje, costume cu care se identifică. Toate aceste manifestări au valențe complexe dacă nu sunt unilaterale: ele pot și trebuie să îi antreneze pe toți elevii unei clase.

Abordarea integrată a noilor conținuturi pune în valoare simțul estetic nu numai în cadrul orelor specifice acestei discipline. Tot mai mult accentul cade pe dezvoltarea creativității și abordarea unei teme din perspective diferite, pentru a valorifica și dezvolta noi competențe. În cadrul activităților dintr-o zi tematică, la fiecare activitate de comunicare în limba română, de matematică și explorarea mediului, de educație muzicală, muzică și mișcare, religie chiar, un moment de relaxare poate fi acela de pictură, de exprimare simplă a unor idei, gânduri, atitudini. Fiecare tehnică de pictură învățată se valorifică altfel prin punerea în valoare a produselor activității copiilor.

Extinderea activității. Multitudinea tehnicilor de pictură incită la diversificarea mijloacelor de expresie. Poate fi propusă elevilor o paletă largă de materiale, elemente, documente, instrumente, pentru a fi fiecare dintre ei să fie în măsură să transpună, după propria sensibilitate și personalitate specifică, viziunea interioară și starea emoțională sublimată în întregime. Structurarea personalităților se realizează și printr-o cultură care facilitează sesizarea frumosului din natură și societate.

Bibliografie: *** *Ghid practic pentru aplicarea programei de educație moral-civică în învățământul primar*. Editura Coresi, București, 1994.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://iteach.ro/experiencedidactice/pictura-in-invatamantul-primar-de-la-imaginatie-la-realizare>)

Aspecte interdisciplinare în proiectarea și realizarea activităților didactice în ora de arte plastice în mai multe limbi străine

De **Ruxandra Brebeanu**

Abordarea interdisciplinară în învățământul modern are un rol important în educația elevului. Prin urmare colaborarea între discipline contribuie la conștientizarea de către elevi a importanței deosebite a acestui mod de lucru în formarea lor ca oameni. Astfel prin interacțiunea a două discipline total diferite, respectiv artele plastice și limbile străine, elevii își pot însuși într-un mod plăcut cunoștințele și conceptele fundamentale ale disciplinei alese, folosind ca instrumente mai multe limbi străine (româna, franceza, spaniola, italiana). Utilizând această strategie modernă de lucru, am intenționat să țin o lecție de plurilingvism, cu scopul de a le testa dorința de a învăța mai multe limbi străine și în același timp am încercat să-i motivez pe elevi să asimileze mai ușor cunoștințele și elementele tehnice din artele plastice.

Un învățământ modern, de calitate, ar trebui să aibă ca scop formarea și dezvoltarea la elevi a unei gândiri sistematice, critice, creative și integratiste asupra vieții. În acest sens abordarea interdisciplinară în proiectarea și realizarea activităților didactice are un rol definitoriu asupra educației elevului. Astfel prin interdisciplinaritate există posibilitatea obținerii unui "bagaj" de cunoștințe minim de bază din toate domeniile cunoașterii. Acest mod de conlucrare între discipline poate face ca elevii să devină conștienți de importanța educației și autoeducației permanente în formarea lor ca oameni.

De aceea aparatul conceptual și metodologic al celor două discipline, respectiv limbile străine și artele plastice, a fost utilizat prin interacțiune pentru a studia tema aleasă (fovismul), dar și pentru a dezvolta competențe. Astfel în colaborare cu profesorul de arte plastice, am creat o secvență de învățământ la clasa a VIII-ă la ora de arte plastice, unde am predat lecția FOVISMUL, în limbile română, franceză, spaniolă și italiană, de fapt o lecție de plurilingvism, cu scopul ca elevii să-și însușească cunoștințele și conceptele fundamentale ale disciplinei alese, folosind ca instrumente mai multe limbi străine, printr-o strategie adecvată de lucru care să-i motiveze, dar și pentru a le testa dorința de a învăța mai multe limbi străine .

Așadar am pornit de la trei texte care provin din cărți de specialitate editate în franceză. Textele au fost prelucrate în cele patru limbi străine ținând cont de transparențe și totodată de cuvintele cheie ale lecției : FOVISM, ARTIST, CULORI, LINII. Fiecare text a fost scris cu cuvinte în cele trei limbi străine (franceză, spaniolă, italiană), inclusiv în română. Apoi am folosit patru tipuri de exerciții care au fost planificate gradat pe baza textelor. Rolul principal al acestora a fost de a evidenția capacitatea de înțelegere și aprofundare a conținutului textului.

Pentru a atrage atenția și interesul copiilor, am ales să folosesc suporturi didactice variate pentru a-i motiva la maxim. De aceea ora s-a desfășurat în laboratorul de informatică unde existau mai multe calculatoare, un video-proiector și o tablă. Am completat

suporturile existente în această clasă cu fișele de lucru, chestionarele și o prezentare Power Point. Totuși cea mai importantă etapă a fost stabilirea obiectivelor activităților. În primul rând, am ales principiile care ar trebui să guverneze aceste obiective și anume accesibilitatea și caracteristicile vârstei. Apoi am conceput obiectivele ținând cont de specialitate (desen), temă (fovism) și de ceea ce acestea au oferit ca informație, având ca scop principal recunoașterea limbilor străine utilizate, și în special trezirea interesului pentru limbi străine a elevilor.

Pentru a atinge aceste obiective a fost necesar să alegem metode informative și conversaționale care au avut rolul de a-i motiva suficient pe elevi și de a-i ține activi pe tot parcursul lecției. De asemenea, am utilizat metoda formativă care se bazează pe exerciții variate care au avut rolul de a face activitatea de fixare a cunoștințelor noi mai interesantă. Scopul urmărit a fost recunoașterea, înțelegerea, reținerea și sintetizarea informațiilor prin folosirea limbilor străine.

Pentru realizarea scenariului didactic, am folosit modelul scenariului propus pentru ora de FLE, respectând toate etapele și consemnele prevăzute pentru acest tip de organizare și realizare a procesului de învățământ. Legătura dintre discipline se poate realiza la nivelul conținuturilor obiectivelor, astfel încât fiecare elev să se poată exprima liber, să lucreze în echipă sau individual, pentru că într-adevăr "activitățile interdisciplinare duc la dezvoltarea acestor capacități".

Referitor la evaluare, am utilizat două tipuri: evaluarea formativă a elevilor care a avut loc în timpul activităților și evaluarea activităților profesorului, realizată de copii. Prin derularea acestor tipuri de evaluări, fiecare dintre noi (elev și profesor) a avut o imagine clară asupra nivelului său de pregătire. A fost un bun prilej pentru elevi de a-și fixa cunoștințele acumulate, de a-și dezvolta abilitățile personale, de a se familiariza cu o atitudine adecvată în procesul de evaluare, în ansamblu, în întreg ciclul de instruire — învățare — evaluare. Trebuie punctat un lucru extrem de important care a avut loc înainte de desfășurarea acestui model nou de lecție. Am cerut copiilor să deseneze „Ce se întâmplă în capul cuiva care vorbește mai multe limbi străine?” Rezultatul a fost uimitor pentru că desenele mi-au atras atenția prin originalitate. Așadar vorbitorul de limbă străină acordă un loc aparte asocierii imaginilor mentale cu limbile vorbite, dar și creativității.

Prin această activitate, construită și practică, am demonstrat corelarea interdisciplinară între artele plastice și limbile străine și am arătat clar care sunt aspectele interdisciplinare în proiectarea și realizarea activităților didactice .

În ceea ce privește aprecierea globală, din această experiență am învățat că este nevoie de o strategie didactică modernă pentru a realiza o legătură indisolubilă între elev și profesor, bazată pe exprimarea punctelor de vedere proprii, pe schimbul de idei și pe cooperare. De asemenea, la acest gen de lecție a fost absolut necesar să fie utilizat adecvat limbajul specific disciplinei alese, prin utilizarea celor trei limbi străine. Prin urmare, consider că interdisciplinaritatea contribuie la modul de realizare al învățării, prin formare de competențe, deprinderi practice și prin evaluarea care pune accent pe calitate.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați

Jocul didactic la ora de limbă franceză

De **Cornelia Cosma**

În acest articol se pune accentul pe jocul didactic în grup sau colectiv, ca metodă de învățare bazată pe acțiunea simulată în care elementul ludic este subordonat scopului instructiv-educativ. Prin acest tip de joc se facilitează trecerea de la activitatea ludică la cea de învățare. În funcție de vârstă, de nivelul de limbă și de obiectivul didactic urmărit la ora de franceză, sunt enumerate câteva exemple de astfel de activități ludice, utilizate de către mine în cadrul orelor de predare-învățare.

Jocul didactic este o metodă de învățare bazată pe acțiunea simulată în care elementul ludic este subordonat scopului instructiv-educativ. Prin acest tip de joc se facilitează trecerea de la activitatea ludică, la cea de învățare. Jocul didactic combină elementele distractive și recreative cu cele care sunt instructive și educative, fiecare din ele având un procentaj mai mic sau mai mare în funcție de vârstă, de nivelul de limbă și de obiectivul didactic urmărit la ora de franceză.

Orice creare de mesaj, oral sau scris, într-o limbă străină, comportă o doză de stres. Elevul se simte pus în pericol atunci când trebuie să se exprime în fața clasei. Jocul oferă acestuia oportunitatea de a-și îndepărta neliniștea. El generează o plăcere în care elevul își poate uita temerile. El îndrăznește să își dea drumul în acțiune. Nu acesta este scopul pe care îl urmărește profesorul de limbă străină?

Pentru ca elevul să se simtă în largul său, în comunicarea naturală, trebuie să i se dea posibilitatea să își exerseze talentele, să se exprime în situații comunicaționale apropiate celei firești, atât în compania profesorului cât și a colegului de alături. Trebuie să i se dea ocazia de a-și testa competențele lingvistice, sociolingvistice și pragmatice, pentru ca să descopere cheia unei comunicări reușite în limba pe care o abordează. Jocul oferă această experiență.

Activitățile ludice pot face obiectul unei evaluări formative prin care profesorul poate situa nivelul clasei sale sau poate depista anumite lacune și dificultăți observate de-a lungul activităților didactice la clasă..

Bineînțeles că există jocuri individuale, dar de ce să nu se profite și de bogăția pe care o oferă activitățile de acest tip, în grup ? În acest caz este recomandat să se diversifice formele de manifestare ludică și să se propună activități de două, trei, patru persoane sau chiar colective. Acest mod de abordare poate rupe

monotonia și să stabilească întâlniri diverse între persoane diferite. Organizarea în celule mici, fără prezența permanentă a profesorului, îi dezinhimă în general pe cei timizi și le deschide calea spre o mai bună interacțiune socială, îndemnând elevii să experimenteze situații comunicaționale mai naturale și chiar să-i pregătească progresiv pentru întâlnirile cu vorbitori nativi.

Câteva propuneri de astfel de activități pe care le-am utilizat în cadrul orelor mele de predare...

Toate jocurile didactice prezentate mai jos pot fi propuse la următoarele niveluri stabilite de către CECRL : elementar (A1, A2) și independent (B1,B2) , cu condiția ca profesorul să se asigure, în prealabil, că bagajul de cunoștințe lingvistice ale elevului, îi poate permite acestuia implicarea directă.

1. Lămâie-lămâie « Citron-citron » Participanții sunt așezați în cerc. Animatorul jocului rămâne în picioare, în mijloc, și spune două prenume a două persoane prezente. Persoanele desemnate trebuie să își schimbe locul în timp ce animatorul încearcă să ocupe unul dintre cele două scaune. Persoana care se regăsește fără scaun va rămâne în centrul cercului și va reîncepe jocul. *Nota:* În locul prenumelui se poate juca și cu un lexic specific, de exemplu : fiecare alege o parte a corpului, un aliment, o băutură, etc. Aceste două forme de joc prezintă avantajul de a impune participanților schimbarea de locuri și, în consecință, și a partenerilor. Acest mod de a proceda se poate aplica de asemenea și la alte jocuri didactice.

2. Domin-ul “Le domino” Timp de cinci minute, fiecare elev pune întrebări vecinului din stânga, despre viața , pasiunile , preferințele acestuia, etc,... Apoi, cel care tocmai a întrebat, răspunde întrebărilor vecinului său din dreapta, cu referire la aceleași subiecte. Când toată lumea a răspuns la întrebări, fiecare îi prezintă grupului, vecinul din stânga sa. Atenție să nu se dezvăluie grupului decât ceea ce celălalt dorește să se împărtășească despre el. Avantajul acestei formule de joc este că, mult mai ușor vorbești despre altul decât despre tine însuși.

3. Caut pe cineva căruia îi place... « Je cherche quelqu’un qui aime » Toată lumea este așezată în cerc. Un scaun gol e plasat între doi elevi. Cel care este la stânga scaunului spune : « Caut pe cineva căruia îi place... » sau « Caut pe cineva căruia nu-i place... » , și continuă fraza cu ceva ce vede sau știe despre o anumită persoană din cerc. Persoana din grup care realizează că este vorba despre ea, se ridică și se așază pe scaunul eliberat între timp de celălalt elev. Cel care se află în stanga noului scaun liber spune la rândul său « Caut...». Dacă persoana respectivă nu se ridică de pe scaunul său pentru a veni pe scaunul liber, cel care a făcut enunțul construiește unul nou. Dacă se ridică mai multe persoane, prima care se manifestă va ocupa acel scaun gol.

Este evident însă, că nu putem învăța totul prin joc. Acesta trebuie să reprezinte un« plus » în calea studiului unei limbi străine, o ocazie de a pune în practică, într-un mod cât mai agreabil de către elev, ceea ce el a învățat într-un alt context, un pretext pentru a merge mai departe sau pentru a aborda o nouă disciplină, o nouă temă.

Anumite jocuri didactice pot să fie adoptate pentru fond și adaptate tipului de lecție pentru a răspunde cât mai adecvat obiectivelor propuse de către profesor. Orice joc poate să fie modular și variabil, fiecărui profesor rămânându-i sarcina de a găsi formula cea mai bună. Nu ezitați să reconstruiți jocurile,

deoarece acestea nu trebuie să fie niște structuri rigide !

Bibliografie: RIGAUD, Jacques, Jeux et rêves, în La culture pour vivre, Gallimard, « L'air du temps », 1975. CURTA, Adina, Du jeu au activités ludiques, AETERNITAS, Alba-Iulia, 2006.

Sitografie:

https://www.uclouvain.be/cps/ucl/doc/adri/documents/Le_jeu_en_classe_de_FLE.pdf

http://www.academia.edu/6611656/Jocul_didactic_si_rolul_lui_for_mativ

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați

<http://iteach.ro/experiencedidactice/jocul-didactic-la-ora-de-limba-franceza>)

Homo ludens și predarea-învățarea poeziei în învățământul preuniversitar

De **Ana-Maria Zaloaga**

Definită prin joc, copilăria nu reprezintă doar o etapă a „marii treceri” a omului pe pământ, ci se instituie în stare de spirit, generatoare a unei înțelegeri particulare a existenței și a lumii. Prin urmare, ludicul este o coordonată definitorie a oricărei activități umane, inclusiv a celei de învățare, căci prin prisma jocului achizițiile pot fi multiple și variate (de ordin cognitiv, comportamental), ajutând la realizarea obiectivelor procesului instructiv-educativ. Firește, jocul e la îndemâna oricui, este o preocupare atractivă cu satisfacții imediate, fapt care duce adesea la desfășurarea de către elevi a altor activități decât cele de lectură, de rezolvare a temelor, de studiu individual. Cum facem ca jocul să nu fie doar mijloc de relaxare, de eliberare de constrângeri și obligații, ci și instrument de învățare?

Răspunsul ar trebui căutat în paradigma noului sistem educațional (care mizează pe competențe și operează cu metode activ-participative de predare-învățare), dar și în priceperea dascălului de a găsi echilibrul dintre fond și formă, dintre conținut și mijloacele proprii de transmitere a acestuia.

„Copilăria este inima tuturor vârstelor”- afirma autorul „Trilogiei cunoașterii”, poetul-filosof Lucian Blaga, subliniind importanța copilăriei, ca sursă nesecată de energie vitală și bucurie, de puritate și frumusețe spirituală. Profesorilor le revine misiunea de a sădi în „receptaculele deschise” ale elevilor dragostea pentru literatură, pentru poezie. Iubind și înțelegând literatura, elevii învață să iubească și să cinstească istoria, țara, folclorul, neamul, valorile culturale.

În funcție de nivelul școlar căruia se adresează, dascălul

utilizează o serie de metode și strategii didactice pentru a face în așa fel încât literatura să fie mai aproape de elevi, iar receptarea textelor poetice să se facă în mod corect, dar și facil. Experiența proprie ne învață că metodele de predare-învățare folosite în lecțiile de limbă și literatură sunt eficiente atunci când în centrul atenției se află elevul și necesitățile acestuia. Predarea activă, centrată pe elev, asigură eficiența și în privința receptării textelor poetice.

Exercițiile de încălzire sau de ice-breaking, utilizate la începutul secvenței didactice, pot avea în centrul atenției, indiferent de nivelul școlar, creațiile poetice. Chiar dacă rolul acestor exerciții nu este altul decât acela de a direcționa atenția elevilor, prin brainstorming putem dinamiza activitatea, realizând captarea atenției elevilor și chiar predarea reciprocă. De exemplu, un exercițiu de încălzire poate cere elevilor, ca sarcină de lucru, identificarea cât mai multor poezii (ale aceluiași autor sau ale unor autori diferiți) al căror titlu începe cu litera ... L („La mijloc de codru”, „Lacul”, „La mormântul lui Aron Pumnul”, „La steaua”, „Luceafărul” etc.), cu litera M („Mai am un singur dor”, „Melancolie”, „Misterele nopții”) etc. Putem realiza, astfel, lucrul în echipă (pentru fiecare grup vom da altă literă inițială), predarea-reciprocă, actualizarea cunoștințelor. Se îmbină armonios conversația, exercițiul, activitatea individuală în îndeplinirea obiectivelor cognitive, iar forma de joc îmbrăcată de asemenea cerințe antrenează chiar și pe cei mai reticenți dintre elevi. Și metoda „Votați un citat” poate reprezenta debutul unei lecții ce are ca subiect receptarea unui text poetic. Se va propune o listă de citate-versuri din poeziile unui autor, care să aibă legătură cu tema ce urmează a fi studiată. Fiecare elev va alege un citat pe care îl consideră reprezentativ pentru subiectul lecției, argumentând opțiunea făcută în cadrul discuțiilor în grup. Firește, pentru a accentua aspectul ludic al activității, am putea recurge la folosirea unor plicuri colorate, post-ituri, forme geometrice corespunzătoare unor citate etc. Competiția, inerentă oricărui joc, va stimula spiritul de observație, creativitatea și voința formabililor.

Dirijarea învățării presupune o strategie didactică bine pusă la punct, susținută de metode interactive, orientate spre îndeplinirea obiectivelor operaționale propuse. Nu se poate vorbi despre toate acestea fără a efectua lectura textului, care are multiple valențe, informative și formative. Textul poetic, ca orice text literar, permite înțelegerea unor viziuni asupra lumii și raportarea eului elevului la cunoaștere și univers, de unde și dezvoltarea lui individuală, formarea unor capacități reflexive și critice, dezvoltarea creativității și maturizarea afectivă. O lectură eficientă a textelor poetice ține cont de pregătirea riguroasă a etapelor parcurgerii lecturii. De importanță majoră este etapa pre-lecturii, momentul proiecției inițiale a sensului, în care întrebările frontale, de legătură, inverse prefigurează mesajul poetic, orientând lectura. La fel de importantă este și etapa de după prima lectură a textului, în care sunt vizate exprimarea și valorificarea reacțiilor emoționale pe care lectura le provoacă. Prin întrebări inverse, profesorul va urmări corelarea așteptărilor inițiale cu rezultatele primei lecturi, verificând cum a răspuns textul așteptărilor inițiale. Urmează înțelegerea textului literar, care se poate realiza prin conversația euristică, învățarea prin descoperire, prin predarea reciprocă, ori prin metode ca: harta lecturii, cvintetul, diagrama lui Venn, explicația, metoda cubului, mozaicul, puzzle-ul, metoda pălăriilor gânditoare, chestionarul pe marginea textului.

Metodele didactice care îmbină jocul cu învățarea activă trebuie alese și în funcție de tipul de inteligență de care dispune elevul (după H. Gardner, există 8 tipuri de inteligență). Percepția prin inteligențele multiple permite îmbinarea activității pe grupe cu activitatea frontală și individuală, asigurând învățarea prin descoperire, precum și diversificarea lecțiilor, a metodelor de lucru utilizate. Aproape în receptarea oricărei poezii li se poate cere elevilor, în funcție de tipul de inteligență de care dispun, să asocieze unei strofe sau secvențe poetice

o imagine/culoare/o figură geometrică/un sunet. Discuțiile în grup, pornite de la opțiunile fiecărei echipe, pot dirija învățarea, orientând elevii către ideea centrală a poeziei, iar corelațiile făcute de elevi (de multe ori surprinzătoare, de pildă între poezia eminesciană și legile fizicii) răspund caracterului interdisciplinar al lecției, așa cum se impune în contextul educațional actual. Elevilor care dispun de inteligența verbal-lingvistică li se va cere comentarea unor pasaje, realizarea unor compoziții proprii pornind de la un vers, o strofă. Elevii cu inteligența logico-matematică vor putea reda mesajul poeziei cu ajutorul unei probleme matematice, ori vor realiza schema prozodică a unei poezii printr-un exercițiu matematic. Elevii înzestrați cu aptitudini muzicale vor identifica cu ușurință sunete corespondente unor imagini poetice, vor fi capabili să compună melodii care să redea mesajul poeziei. Învățăceii care dispun de inteligența corporal-kinestezică vor transmite tema unei poezii ori conținutul unei strofe apelând la mimică, gestică ori vor transpune mesajul poetic într-o piesă de teatru. Cei care dispun de inteligența naturalistă sau spațio-vizuală vor avea de redat mesajul poeziei prin desene, prin realizarea unor afișe ori a unor machete. Importanța acestei teorii a diferitelor tipuri de inteligență rezidă în aplicarea eficientă a unor metode specifice orelor de literatură, între care amintim și metoda cubului, metoda cadranelor, a pălărilor gânditoare. Avantajele utilizării acestor metode sunt reprezentate de stimularea atenției și a gândirii elevilor și, în consecință, de conștientizarea de către elevi a propriului nivel de cunoștințe.

Traseul oferit de trecerea în revistă a diverselor metode moderne de predare-învățare indică un grad suficient de mare de permisivitate de a le utiliza, acordând atenția cuvenită și coordonatei ludice a procesului de învățare. Fiecare metodă presupune, ca și jocul, un cadru adecvat, reguli prestabilite, direcție precisă. Paleta oferită de ghidurile metodologice este variată, fiecare dascăl va opta pentru soluția cea mai bună pentru elevi, în acord cu nevoile lor reale de învățare, cu specificul psihoafectiv și cu particularitățile clasei.

Bibliografie: 1. Corniță Georgeta, 1993, Metodica predării și învățării limbii și literaturii române, Editura Umbria, Baia Mare. 2. Piaget, J, Chomsky, N, 1988, Teorii ale limbajului. Teorii ale învățării, Editura Politică, București. 3. Secrieru Mihaela, 2004, Didactica limbii române, Editura "Universității Alexandru Ioan Cuza", Iași.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://iteach.ro/experiencedidactice/homo-ludens-si-predarea-inval-tarea-poeziei>)

Predarea limbii engleze, între abordări clasice și moderne

De **Cristina Budeanu**

Articolul prezintă în ordine cronologică cele mai cunoscute abordări ale predării și învățării limbii engleze de-a lungul timpului (metoda traducerii gramaticale, metoda ascultare-repetare, metoda comunicării). Fiecare abordare este descrisă succint, menționând-se avantajele și dezavantajele acesteia în lucrul cu elevii, metodele, tehnicile și mijloacele folosite, rolul profesorului, poziția elevilor. Articolul insistă asupra celei mai noi abordări în didactica de specialitate (metoda comunicării), oferind exemple de activități care pot fi folosite de către profesori la clasă.

Modul în care se predă și se învață limba engleză a cunoscut diverse abordări de-a lungul timpului, influențate de contextul social și cultural. În mod tradițional (sec. XVIII), învățarea limbii engleze se baza pe explicații ample referitoare la structura limbii și la regulile de gramatică după care aceasta funcționează. În acest caz, profesorul era actorul cel mai important în timpul orei. El era autoritatea care vorbea cel mai mult, transmitea cunoștințele necesare elevilor, hotăra activitățile ce urmau a se desfășura în clasă, în timp ce elevii ascultau, își luau notițe și rezolvau exercițiile pe care le primeau. În afară de studierea amănunțită a regulilor de gramatică, învățarea limbii engleze presupunea și memorarea unor lungi liste de cuvinte alături de echivalentele acestora în limba elevilor, precum și traducerea unor fragmente însemnate cantitativ din limba engleză în limba cursanților.

Aceasta abordare, inspirată din învățarea limbilor clasice, cunoscută în didactica limbii engleze drept „**metoda traducerii gramaticale**”, „**grammar translation method**”, s-a dovedit de-a lungul timpului ineficientă, întrucât elevii, puși în situații concrete, nu erau capabili să comunice, deși stăpâneau foarte bine regulile de gramatică ale limbii engleze și memoraseră liste foarte lungi de cuvinte englezești și traducerea lor. Deoarece profesorul vorbea cam tot timpul, elevilor le rămânea foarte puțin timp pentru a încerca să folosească singuri limba pe care o studiau. Ei știau foarte multe lucruri despre limba engleză, dar nu erau capabili să o folosească pentru a comunica. Faptul că profesorul transmitea o mulțime de cunoștințe și oferea explicații detaliate asupra felului în care se folosește limba engleză în diverse situații nu însemna neapărat că elevii chiar învățau să o folosească singuri. Regulile gramaticale sunt utile până într-un punct, dar cunoașterea lor nu reprezintă un scop în sine. Ele trebuie să fie niște mijloace a căror cunoaștere să faciliteze procesul comunicării. Pe lângă regulile gramaticale, elevii trebuie să fie expuși la situații concrete de comunicare și să aiba

șansa de a participa ei înșiși la aceste situații. Ineficiența metodei descrise anterior i-a determinat pe specialiștii în didactica limbii engleze să elaboreze noi metode de a studia această limbă. Printre cele mai cunoscute menționăm teoria lingvistului american Stephan Krashen. Inspirându-se din teoria behaviorista a lui Skinner, care considera că orice lucru se învață urmând schema stimul-răspuns, Stephan Krashen considera că o limbă străină este un comportament care poate fi învățat asemenea limbii materne. Aceasta metodă, folosită cu precădere între anii 1950-1960, numită în didactică „**metoda ascultare-repetare**”, „**audio-lingual method**”, se bazează pe limba vorbită. Învățarea regulilor gramaticale devine inutilă în cazul acestei noi teorii.

Profitând de dezvoltarea tehnologiei care devine din ce în ce mai accesibilă, susținătorii acestei metode introduc în clase casetofoane, televizoare, calculatoare. Elevii au șansa de a auzi vorbitori nativi și nu doar limba artificială pe care o auzeau până atunci de la profesor. Ei sunt puși să repete în cor sau individual ceea ce aud, în ideea că astfel se va forma un anumit tip de comportament și în felul acesta limba străină va fi ușor înșușită. Rolul profesorului este de a-i face pe elevi să vorbească și de a le corecta greșelile.

Avantajele majore ale acestei metode sunt importante. Elevii sunt expuși la limba engleză autentică. Ei conștientizează că engleză se vorbește folosind accente, intonații, ritmuri diferite. Profesorul nu mai este autoritatea supremă a cărui misiune este doar de a transmite cunoștințe. Elevul are pentru prima dată ocazia de a se auzi vorbind engleză. Dezavantajele însă sunt evidente. Limba este scoasă din context, iar elevii tot nu sunt în stare să comunice așa cum ar trebui să o facă în situații concrete, în afara clasei. Varianta britanică a acestei teorii americane se numește „*Presentation, Practice, Production*” („prezentare, practică, producție”). Având în vedere că limba străină se învață în context, profesorul prezintă o situație de comunicare (la magazin, la cinema, la spital etc). O dată ce elevii au fost informați referitor la situația de comunicare pe care urmează să o simuleze, profesorul le transmite cunoștințele pe care ar trebui să le folosească (cuvinte, intonație, gesturi). Ei repetă individual sau în cor. O dată ce și-au însușit cunoștințele transmise, se construiesc alte situații de comunicare similare. Spre exemplu, dacă inițial ei sunt învățați să poarte un dialog pentru a face o rezervare la un restaurant, se trece apoi la a face o rezervare la un hotel.

Cea mai nouă însă abordare, folosită frecvent astăzi în sălile de clasă este cea numită „**metoda comunicării**”, „**communicative approach**”, un termen umbrelă care însumează o multitudine de metode de predare ale limbii engleze. Având în vedere că trăim într-o societate în care comunicarea este esențială, învățarea limbii engleze este orientată în acest sens. Obținerea unui loc de muncă este condiționată în multe cazuri de abilitatea de a comunica eficient în cadrul unui interviu. Succesul economic este favorizat de publicitate, tot o formă de comunicare. Exemplele sunt nesfârșite. Scopul învățării limbii engleze în acest context este de a-i face pe elevi să comunice în această limbă. Elevul nu repetă pur și simplu ceea ce aude, ci este pus în situații care îl determină să comunice (pentru a împrumuta o carte, pentru a rezolva un puzzle, pentru a cere o informație, pentru a cumpăra un cadou etc). Astfel el devine actorul principal în timpul orei. Rolul profesorului se schimbă. El nu mai este

autoritatea supremă care impune activitățile la care elevii sunt obligați să participe, ci este un antrenor care îi încurajează și sprijină pe cursanți să își dezvolte capacitatea de a se exprima cursiv în limba engleză. Elevii sunt organizați în grupuri și încurajați să comunice între ei, mărindu-se astfel timpul în care vorbesc în engleză. Profesorul nu mai urmărește cu precădere corectarea greșelilor și nu îi întrerupe pe elevi, ci îi încurajează să comunice fluent. Nu se mai insistă pe regulile de gramatică, pe pronunția corectă, pe traduceri, ci pe funcțiile limbii (a saluta, a mulțumi, a face o invitație etc.), pe ceea ce este în stare să facă elevul, folosind limba. Profesorul are în vedere nu atât acuratețea limbii folosite, ci abilitatea elevului de a se descurca în situații concrete de comunicare (ce registru trebuie folosit, ce cuvinte trebuie selectate, care este tonul adecvat în diverse situații de comunicare precum o petrecere, un interviu, un discurs oficial etc).

Printre avantajele majore ale acestei abordări se numără faptul că limba se învață în context, că elevii sunt puși în situații concrete de comunicare, sunt încurajați să comunice între ei și să aibă astfel încredere în ei înșiși. Dezavantajul major este că, odată neglijate greșelile în favoarea fluentei în comunicare, elevii se obișnuiesc cu structuri greșite care se corectează cu dificultate. De asemenea, de multe ori elevii folosesc limba lor atunci când nu sunt urmăriți sau se tem să nu fie ironizați de colegi pentru felul în care vorbesc limba engleză.

Exemple de activități specifice acestei abordări: 1. Elevii lucrează pe perechi. Un elev primește o poză pe care trebuie să o descrie în timp ce celălalt desenează ceea ce i se descrie. La sfârșit, cei doi compară poza și desenul. 2. Un grup de elevi urmăresc o parte dintr-un film, în timp ce alt grup urmărește altă parte a filmului. O parte a filmului rămâne nevizionată. La final, cele două grupuri se reunesc și discută pentru a recrea povestea. 3. Elevii sunt grupați câte patru. Ei trebuie să realizeze un afiș în care să prezinte un eveniment care va avea loc în orașul lor. Pentru a realiza acest afiș, ei trebuie să comunice în engleză. 4. Un elev stă în fața clasei și descrie artistul preferat, fără a-i da numele. Ceilalți îi pun întrebări la care el trebuie să răspundă doar cu da sau nu. Jocul continuă până elevii ghicesc despre cine e vorba. 5. Jocuri de rol (la gară, la cinema, la magazin). 6. Simularea unei petreceri, a unui interviu de angajare.

Fiecare abordare prezentată are avantaje și dezavantaje, lesne de înțeles. În practica la clasă, profesorii combină o mulțime de metode, adaptate particularităților elevilor pe care îi au în față, în vederea unei învățări eficiente. Ei au în vedere faptul că elevul trebuie încurajat să utilizeze cât mai mult limba engleză pentru a comunica în situații similare celor din viața reală, dar nu pot neglija în totalitate nici regulile gramaticale, acuratețea limbii folosite, corectitudinea scrisului, traducerile, mai ales având în vedere că majoritatea examenelor oficiale (bacalaureatul, examenele de admitere la facultăți de profil) presupun verificarea cunoștințelor de gramatică și redactarea unor texte în limba engleză. Ceea ce dictează alegerea unei metode sau a alteia sunt nevoile și posibilitățile elevilor a căror interes trebuie urmărit cu precădere.

Bibliografie: Harmer, Jeremy, *The Practice of English Teaching*, London, Longman, 1991. Scrivener, James, *Learning Teaching*, London, Macmillan, 2005.

Cod QR

Creativitatea managerială – premisă a implementării inovației în educație: învățământul preșcolar

De **Maria Traistaru**

Creativitatea nu este doar apanajul artiștilor. Este nevoie de oameni creativi în aproape toate domeniile de activitate deoarece gândirea creativă aduce beneficii tuturor domeniilor și activităților. Cerințele în domeniul educației au crescut în ultimii ani și ca atare calitatea demersului didactic trebuie să fie la standarde ridicate. Din acest motiv se impune perfecționarea cadrelor didactice și implicarea acestora în elaborarea proiectelor și realizarea obiectivelor pe compartimentele de lucru ale unității, urmărindu-se prin aceasta promovarea unui management deschis, competitiv, deci mai performant.

„Cine vrea să miște lumea, trebuie mai întâi să se miște el însuși!” (SOCRATE)

Pentru realizarea unui management eficient este esențială colaborarea și munca în echipă a întregului personal din unitate. Reforma în învățământ reprezintă o activitate care presupune un efort susținut, consecvență, răspundere și implicare continuă. În mod firesc, trebuie să considerăm că soarta învățământului (preșcolar) depinde de calitatea resurselor umane, angajate în plin proces de reformă. Pentru a ne putea alinia la cerințele europene este nevoie de bunăvoință și creativitate pentru a aprecia elementele de noutate și a le implementa corect. În același timp, este necesară formarea unei noi mentalități, capabile să combine ceea ce este bun în vechiul sistem cu partea pozitivă a reformei.

Grădinița este un loc unde se poate practica educația europeană, un loc unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se și formează mentalități moderne, deschise.

Deși aici rezultatele nu sunt vizibile imediat, important este ca demersul nostru să aibă continuitate pe tot parcursul școlarității, astfel încât, peste ani, copiii noștri să poată fi cetățeni veritabili ai Uniunii Europene, capabili să înțeleagă schimbările și să ia decizii înțelepte, adaptându-și comportamentul nu numai în beneficiul propriu, dar și în cel public și colectiv. Scopul educației preșcolare este asigurarea condițiilor pentru dezvoltarea normală și deplină a copilului preșcolar, valorificând potențialul fizic și psihic al fiecăruia, ținând cont de ritmul propriu de dezvoltare, de nevoile efective și de activitatea sa fundamentală, jocul. Prin întregul proces instructiv-educativ din

grădiniță, îmbinând strategiile tradiționale cu cele moderne, se trezește, se dezvoltă și se menține interesul copiilor care sunt solicitați să gândească și să acționeze independent, comparând diverse posibilități, stabilind și explicând, reactualizând cunoștințele vechi și întregindu-le în contexte și ansambluri noi, parcurgând un drum riguros, gradat și sistematizat. Viitorii elevi se deprind cu un nou mod de a gândi, li se dezvoltă capacitățile intelectuale, li se formează deprinderile tehnice de lucru pentru a le putea aplica creator în situații noi.

Calitatea educației oferite de grădiniță depinde de calitatea managementului din grădinița respectivă, directorul fiind astfel promotorul schimbărilor. Din această cauză consider creativitatea managerială ca fiind o condiție necesară și prealabilă introducerii reformei educaționale. Creativitatea este necesară ori de câte ori trebuie inovat ceva ori trebuie introdusă o schimbare originală într-o situație. Nevoia de a crea poate fi determinată de existența unei disfuncționalități, dar și de dorința de a progresa. Stimularea creativității devine astfel soluția de rezolvare a crizelor și de implementare a schimbărilor.

Directorul din învățământul preșcolar este coordonatorul întregii activități din unitate, activitatea instructiv-educativă ocupând locul central, la care se adaugă activitățile administrativ gospodărești, relațiile cu autoritățile locale, relațiile de parteneriat etc. Prin acceptarea acestei funcții, directorul este pus dintr-odată în fața multor probleme noi, diferite de cele pentru care a fost pregătit profesional. În acest context, se impune o grabnică autoformare managerială, fiind nevoie ca acesta să dea dovadă de obiectivitate și onestitate în toate activitățile sale, să fie capabil să ia decizii, să-și formeze echipe de lucru competente în cadrul colectivului, să dea dovadă de fermitate, să folosească tot talentul educațional acumulat la catedră la un nivel superior.

El poate să facă față acestei funcții cel mai bine atunci când în centrul atenției îi rămâne ca element principal copilul, față de care simte răspundere, toate celelalte acțiuni fiind raportate la acest principiu. Eficiența activităților ce se desfășoară într-o organizație este strâns legată, chiar direct determinată de creativitatea managerială, de curajul de a părăsi unele rutine devenite neeficiente și de a risca introducerea altora noi.

Fundamentul unei viziuni manageriale moderne, competitive, de esență europeană este noua filozofie a educației. Printre elementele-cheie ale acesteia se numără: calitate în educație, performanță, competitivitate, învățământ centrat pe copil, noi strategii și abordări didactice, stimularea creativității și inovației.

Echipa grădiniței noastre se implică să facă din această unitate o grădiniță deschisă spre comunitate, unde fiecare copil să se dezvolte liber, integral și armonios, să dobândească cunoștințe, capacități și atitudini necesare adaptării la viața școlară și socială, să le formeze un comportament tolerant care să stimuleze respectul, înțelegerea și cooperarea și să-i implice în acțiunile comunității. Toate acestea încercăm a fi realizate printr-un climat de muncă și învățare stimulat și creativ.

Bibliografie: 1. MEC. *Management educațional pentru instituțiile de învățământ*. Editura Tipogrup press, București, 2001. 2. *** *Manual de management educațional pentru directorii de unități școlare*. Editura ProGnosis, București, 2000. 3. *** *Aplicarea noului curriculum pentru educație timpurie-o provocare?* Editura Diana, Pitești, 2008.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://iteach.ro/experiencedidactice/creativitatea-manageriala-pre-misa-inovatiei-in-educatie>)

Metodologia învățării experiențiale în educația adulților

De **Dan-Dumitru Moldovan**

În decursul ultimului deceniu, învățarea permanentă a ocupat o poziție centrală în cadrul agendei politicii de cooperare europeană în domeniul educației și formării. Învățământul pentru adulți a fost în schimb recunoscut drept o componentă importantă a învățării permanente. Oportunitățile de învățare ale adulților sunt esențiale pentru asigurarea progresului social și economic, dar și pentru dezvoltarea personală individuală. Educația adulților este strâns legată de răspunsuri în ceea ce privește sporirea participării civice, îmbunătățirea sănătății și a existenței individuale. Beneficiile publice și private ale educației și instruirii adulților includ șanse de angajare mai mari și locuri de muncă de calitate sporită. Care să fie cea mai bună cale de învățare a adulților? Această întrebare are multiple răspunsuri, însă, din punctul meu de vedere, învățarea prin experiență este cea mai eficientă în dezvoltarea competențelor și abilităților adulților.

Metodologia învățării experiențiale prezintă o abordare inovatoare a instruirii și include o structură flexibilă a activităților de învățare în grup și exerciții similare experiențelor „din viață”. Însușirea de către participanți a cunoștințelor și calităților legate de activitatea acestora sunt facilitate de către profesori sau formatori. Principala funcție a profesorului-formator este aceea de a crea medii propice învățării, stimulative, relevante și eficiente. Această abordare experiențială a învățării, care are în centru adultul, permite participanților să-și conducă și să-și asume responsabilitatea învățării în mod individual.

Învățarea experiențială, după cum o arată și numele, este învățarea din experiențe și intervine atunci când o persoană se angrenează într-o activitate, revizuieste această activitate în mod critic, trage concluzii utile și aplică rezultatele într-o situație practică. Procesul experiențial urmează următorul ciclu teoretic, modelul lui Kolb.

Experiența

Aceasta constituie atât activitatea inițială cât și faza producerii de date a ciclului învățării experiențiale. Experiența este de fapt un element inerent al vieții. Totuși, în învățarea experiențială aceasta activitate este legată de procesul care include

interpretarea experienței, generalizarea și stabilirea modului în care va fi folosită învățătura. Procesul învățării experiențiale ajută indivizii să diminueze reacțiile subiective și pune în evidență elementele obiective ale experienței lor. Există o serie întreagă de activități de învățare care pun la dispoziția participanților experiențele din care aceștia pot extrage informații pe care să le prelucereze, să le generalizeze și să le aplice în viitor. Activitățile individuale sau de grup folosite pentru a facilita etapa experimentală include:

- atribuirea de roluri;
- studii de caz;
- filme și diapozitive;
- discutarea descrierilor experiențelor în situații actuale în care să reacționeze sau/și să participe;
- participanții se instruiesc unii pe alții.

Prelucrarea

Aceasta este o etapă crucială în ciclul învățării experiențiale unde indivizii discută cu ceilalți experiențele specifice pe care le-au avut în cadrul primei faze. Aceasta poate avea loc individual, în grupuri mici de lucru, sau cu întreg grupul. Indivizii fac un schimb de reacții cognitive și afective referitoare la activitățile în care au fost angajați și încearcă să lege aceste gânduri și sentimente pentru a trage învățăminte din respectivele experiențe. Inițial, experiența poate să pară sau nu plină de sens pentru participanți, totuși, aceasta fază le permite să aprofundeze experiența și să concentreze motivele pentru care au ajuns la concluziile respective.

Rolul profesorului-formator ca facilitator este foarte important în decursul acestei faze a învățării experiențiale. Acesta trebuie să fie pregătit să ajute participanții să judece critic experiența lor. Formatorul are de asemenea rolul de a ajuta participanții să-și exprime sentimentele și percepțiile și de a atrage atenția asupra oricăror teme sau tipare ce apar în reacțiile participanților față de experiență. Pe scurt, rolul profesorului-formator este și acela de a ajuta participanții să conceptualizeze experiențele astfel încât aceștia să aibă date concrete pe baza cărora să atragă concluzii și să generalizeze. Prelucrarea stabilește contextul pentru faza următoare a ciclului experimental, „generalizarea”. Deci, orice experiență avută în decursul formării, fie că este vorba de filme, jocuri, experiențe pe teren, etc. trebuie prelucrată. Aceasta înseamnă că participanții trebuie să aibă timp să reflecteze asupra acestor experiențe pentru a-și da seama dacă acestea îi ajută în procesul de învățare. Tehnicile folosite în facilitarea fazei de prelucrare a datelor sunt:

- discuții în grup pe marginea tiparelor și temelor recurente care apar ca rezultat al experienței individuale;
- identificarea și analizarea datelor;
- raportarea;
- feedback-ul;
- interviuri;
- participanții sunt puși în postura de a supraveghea procesul și a descrie cele observate.

Generalizarea

În această fază se trag concluzii din tiparele și temele identificate. Participanții determină modul în care aceste tipare, care au evoluat în timpul experiențelor structurate din cadrul sesiunii de formare, sunt legate de experiențe nestructurate din viața de zi cu zi. Participanților li se oferă șansa de a descoperi relațiile dintre formare, scopurile lor personale și stilul de viață ulterior. Activitățile folosite pentru a facilita procesul de generalizare:

- rezumarea celor învățate în propoziții concise sau generalizări;
- grupul va discuta și va cădea de acord asupra definițiilor, conceptelor, termenilor și propozițiilor cheie;
- reacții individuale și în grup la probleme de genul: „Cum credeți că se raportează la activitățile dvs. din afara grupului ceea ce ați făcut și învățat în această ședință?”

Aplicarea

Dacă învățarea este definită ca o schimbare relativ stabilă în comportament, etapa aplicării este aceea care facilitează modificarea comportamentelor viitoare ale participanților. Studiind concluziile la care au ajuns în procesul învățării, participanții integrează această învățare în viața de zi cu zi prin dezvoltarea unor planuri individuale pentru un comportament mai eficient. Tehnici și activități folosite pentru a facilita etapa aplicării:

- reacții individuale și de grup la întrebarea : “ „Cum ați putea folosi cele învățate pentru a fi mai eficient în funcția pe care o aveți ?”
- revizuirea listelor generate în decursul sesiunilor de formare și concluzii care să reflecte noi perspective, planuri și comportamente;
- modificarea sau/și dezvoltarea planurilor de acțiune, a scopurilor personale și a strategiilor de modificare a comportamentului personal.

Procesul de învățare experiențială prezintă numeroase avantaje. Această abordare permite o participare activă a tuturor indivizilor implicați, în consecință, facilitează dobândirea diverselor competențe care se învață cel mai ușor prin experiențe practice.

Stilul de învățare prin experimentare al lui Kolb

Există patru poziții pe două dimensiuni care descriu un model sau proces de învățare în patru pași. Dacă luăm în considerare o singură dimensiune, am avea unul dintre cele patru tipuri de învățare:

Simțind (experiența concretă) – perceperea informației. Această dimensiune reprezintă o învățare care se axează pe judecăți bazate pe experiența proprie. Persoanele care preferă acest stil de învățare găsesc ca metodele teoretice nu le ajută și preferă să trateze fiecare caz ca pe un caz unic. Ei învață cel mai bine din exemple specifice în care se pot implica. Aceste persoane tind să creeze relații cu colegii, nu cu autoritatea (sunt orientați către persoane, vor să se împace cu toată lumea, nu le place să fie conduși). Lecturile teoretice nu îi ajută foarte mult, pe când munca în echipă și feedback-ul din partea colegilor îi ajută să atingă succesul. Activitățile planificate ar trebui să aplice

aptitudinile învățate.

Privind (observare reflectivă) – reflectă cum va avea impact asupra unor aspecte ale vieții noastre. Acești indivizi se bazează foarte mult pe o atentă observare pentru a putea emite judecăți. Ei preferă situațiile de învățare de genul prelegerilor care le permit rolul de observatori obiectivi și imparțiali. Acești indivizi tind să fie introvertiți. Prelegerile sunt de ajutor pentru acești indivizi (folosesc auzul și văzul). Acest gen de învățare vrea ca instructorul să asigure o interpretare din partea unui expert. Ei caută un instructor care să fie atât ghid cât și coordonatorul sarcinii. Acești indivizi vor ca performanțele lor să fie măsurate prin criterii externe.

Gândind (generalizare abstractizată sau conceptualizare) – compară cum se potrivește experiențelor proprii. Acești indivizi tind să fie orientați către lucruri și simboluri, și mai puțin către alți oameni. Ei învață cel mai bine într-un mediu direcționat de către o autoritate, într-un mediu de învățare impersonal, în care prevalează teoria și analiza sistematică. Sunt frustrați și obțin foarte puține din „învățarea prin descoperire” nestructurată, de genul exercițiilor sau simulărilor. Studiile de caz, lecturile teoretice îi ajută pe acești indivizi, însă nu multe altele.

Făcând (testarea în noi situații sau Experimentarea activă) – gândire a modului în care noile informații pot arăta noi moduri de a acționa. Acești indivizi învață cel mai bine atunci când se pot implica în proiecte, teme de casă sau discuții în grup. Nu le plac situațiile de învățare pasive, de genul prelegerilor. Acești indivizi tind să fie extrovertiți. Acest tip de indivizi vor să atingă totul (la propriu sau chiar la figurat). Rezolvarea problemelor, discuții pe grupuri mici sau jocuri, feedback din partea colegilor și munca pe cont propriu îi pot ajuta foarte mult să învețe.

Așadar, acest tip de învățare – învățarea prin experiență/ învățarea experiențială – este relevant prin faptul că nu este important ceea ce cunoști, sau acele informații deținute, ci importante sunt acele lucruri ce sunt realizate de către oameni. Ceea ce a fost utilizat la crearea lucrurilor este clar vizibil, și ușor de implementat în cadrul altor proiecte și idei. În cazul modelării unui lucru, nu este îndeajuns să indici individului ce să realizeze, ci este important să arăți cum, sau ce trebuie de îndeplinit, ca acel lucru ca produs finit să fie util, sau de realizat ceva și mai bun, ca și context.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://iteach.ro/experiencedidactice/metodologia-invatarii-experientiale-in-educatia-adultilor>)

Utilizarea platformelor de tip web 2.0 pentru dezvoltarea profesională

De **Delia Mustaca**

În prezent, platformele de tip Web 2.0 sunt utilizate pentru dezvoltare profesională, consolidarea instruirii în sala de clasă. Prin utilizarea de instrumente Web 2.0 pot fi realizate atât proiecte curriculare complexe inter și transdisciplinare, cât și proiecte extracurriculare ale elevilor. Site-urile de media sociale pot fi utilizate în vederea documentării cu privire la concepte inovative, cum ar fi “săli de clasă în oglindă” sau pentru a repartiza cele mai recente aplicații Web 2.0 pentru licee. Profesorii și cadrele didactice folosesc în mod curent blogurile pentru a scrie despre lumea educației și a invita colegii din toată lumea să ofere feedback.

Dezvoltarea TIC constituie un element definitoriu al societății, iar educația are o importanță deosebită în valorificarea noilor tehnologii, importanță recunoscută atât la nivel economic, dar și la nivel politic. Integrarea tehnologiilor informatice și comunicaționale (TIC), în procesul de predare-învățare-evaluare, a devenit în ultimele două decenii o prioritate a politicilor educaționale pe toate meridianele lumii întrucât se deschid noi orizonturi pentru practica educației: facilitarea proceselor de prezentare a informației, de procesare a acesteia de către elev, de construire a cunoașterii.

Tehnologiile multimedia (MM) îi oferă utilizatorului diferite combinații, imagine, sunet, voce, animație, video, pe când, tehnologiile hipermedia (HM) combină multimedia cu hypertextul, facilitând navigarea fără obstacole între diferite tipuri de date: texte, sunete, imagini fixe, imagini animate. Rolul cadrului didactic din învățământului tradițional, de transmitător al informației, se poate transforma în cel de facilitator al învățării prin regândirea propriei misiuni: crearea unui ambient (scop, informații, resurse, strategie) care să-i permită elevului să-și construiască/dezvolte cunoașterea, cu ajutorul TIC.

Accesul la o infrastructură TIC satisfăcătoare este unul dintre cei mai importanți factori care contribuie la utilizarea eficientă a tehnologiilor informaționale în toate disciplinele și pentru toți elevii. Cu toate acestea, unele probleme de infrastructură persistă, iar acestea împiedică integrarea noilor tehnologii în predare și învățare. Existența echipamentelor TIC moderne în școli este o condiție de bază pentru introducerea unor metode inovatoare de predare și utilizarea de software interactiv și materiale online. Cu toate acestea, integrarea TIC în educația școlară este un proces complex și, prin urmare, este afectată de mai mulți factori diferiți.

Tehnologiile TIC sunt esențiale în sprijinul cadrelor didactice pentru furnizarea oportunităților inovative de predare și de învățare, dar ele joacă, de asemenea, un rol important în furnizarea de management școlar eficient. Comisia Europeană chiar a declarat recent că integrarea TIC în sistemele de învățământ și formare necesită modificări suplimentare în mediile tehnologice, organizaționale, de predare, învățare ale claselor, locurilor de muncă și configurări informale pentru învățământ.

Obiectivele generale de învățare pentru TIC sunt incluse în curriculum în special la nivel secundar. Cu toate acestea, cunoștințele specifice ca, de exemplu, „social media” sau „cum să utilizezi dispozitivele mobile” nu sunt încă generalizate în majoritatea țărilor. TIC rămâne un subiect distinct într-un grup de țări în mare măsură la nivel secundar, dar conținutul TIC este din ce în ce mai încorporat în curriculum ca mijloc de dezvoltare a competențelor generale sau specifice la alte discipline. Comportamentul online în condiții de siguranță și alte tipuri de conținut online sigur sunt de obicei incluse în programele educaționale. „Problemele de download și de copyright” și „agresiunile informatice” devin două dintre cele mai importante subiecte în acest domeniu.

În acest cadru, formarea competențelor TIC, deține un rol fundamental în pregătirea tinerilor pentru piața actuală a muncii, iar școala trebuie să acorde o atenție sporită competențelor de bază în domeniul alfabetizării, al matematicii și al științelor. Odată cu dezvoltarea tehnologiilor și implicit a produselor de tip e-learning, procesul de învățare se orientează și spre dezvoltarea competențelor de tip TIC.

În România, disciplinele de tip TIC sunt transversale, competențele specifice fiind dezvoltate și incluse în predarea diferitelor discipline. În conformitate cu orientările politicilor educaționale ale Uniunii Europene privind considerarea sectorului TIC în procesul de învățământ, se apreciază ca importantă necesitatea inserării digitalului, ca urmare a accesului și utilizării de către elevi a calculatoarelor și a Internetului. Pe acest fond s-au luat o serie de măsuri cu implicații directe asupra eficientizării învățării: îmbunătățirea numărului de conexiuni în bandă largă, dezvoltarea infrastructurii digitale fapt care a permis și permite creșterea incluziunii digitale, asigurarea echipamentelor și a infrastructurii relevante în școli, pregătirea de cursuri specifice TIC.

Instrumentele de Web 2.0 sunt utilizate și pentru evaluarea online a rezultatelor învățării care poate fi realizată prin metode de actualitate precum evaluarea pe baza de proiect sau e-Portofoliul. Instruirea și învățarea bazată pe web (*web-based learning*) oferă elevilor interactivitatea (posibilitatea schimbului de păreri, opinii, materiale), mediu multimedia (matrialele prezintă cel puțin două elemente multimedia: text, grafică, audio, animație, video etc), mediu deschis (se pot accesa diferite pagini Web sau aplicații), mediu sincron și asincron de comunicare, independența față de echipamente, distanță și timp (elevii pot utiliza orice calculator conectat la Internet și pot comunica cu persoane din orice colț al lumii). Se poate spune deci că utilizarea Internetului și a tehnologiilor moderne reprezintă cea mai complexă formă de integrare a educației informale în educația formală.

Deși avantajele utilizării TIC în educație sunt numeroase, elevul nu trebuie transformat într-un “robot” care să știe doar să folosească calculatorul. El trebuie să realizeze atunci când este posibil experimentele reale, deoarece îi dezvoltă spiritul de observație, capacitatea de concentrare, răbdarea, atenția, abilitățile practice. De asemenea, educația nu se realizează numai prin simpla dezvoltare intelectuală. Tot atât de importantă este și necesitatea educației pentru viață, tot ceea ce generează interes și cunoaștere. Deci nu se poate pune problema înlocuirii profesorului cu calculatorul. Acesta trebuie utilizat doar pentru optimizarea procesului instructiv-educativ, în anumite etape.

Deoarece softul educațional nu poate răspunde tuturor întrebărilor neprevăzute ale elevilor, profesorul va deține întotdeauna cel mai important rol în educație! Utilizarea calculatorului în școală nu trebuie să fie limitată doar la un anumit domeniu de exemplu informatica; calculatorul trebuie să-și găsească loc și în cadrul altor discipline, într-un mod rațional și bine gândit.

Cod QR

Scanați QR-ul pentru a citi articolul online (sau vizitați <http://iteach.ro/experiencedidactice/utilizarea-platformelor-de-tip-web-2-0-pentru-dezvoltarea-profesionala>)

iTeach: EXPERIENȚE DIDACTICE

ISSN 2247 – 966X

Editor: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație

Pagina Revistei: www.iteach.ro/experiencedidactice